

Απόστολος Πιερρής

ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ

Επιγραμματικά. Για να μην πέσουμε στην ψευτοκαθωσπρεπική κόπρο του Αυγείου Καθεστώτος Συστήματος της Χώρας.

Οι βασικές αλήθειες μαθηματικής βεβαιότητας και συζυγείς ασφαλείς προβλέψεις για τις εξελίξεις σε όλα τα επίπεδα, αρχίζοντας από τη Νεοελληνική ποταπότητα και προχωρώντας βαθμιδωτά στα σπουδαιότερα, επανακάμπτωντας δε και επιστρέφοντας πάλι εν τέλει στα καθ' ημας.

Μέρος Α

Η Ιεραρχία της Αποτυχίας: ο Πίθηκος, ο Αφύσικος και ο Χωλός

Για να συνδέσω τον υπότιτλο με τα ακολουθούντα. Πίθηκος είναι το νεοελληνικό καθεστώς: ανθελληνικό και μιμητικοευρωπαϊκό. Αφύσικος είναι ο ευρωπαίος άνθρωπος: το υποκειμενιστικό και βουλευσιαρχικό πνεύμα της τεχνητότητας εκτός όντος. Χωλός είναι η προεδρία Obama. Τα δύο πρώτα είναι συστατικά χαρακτηριστικά, ουσιώδη και συστημικά, ΝεοΕλλάδας και Ευρώπης. Το τρίτο είναι παροδικό σφάλμα της Αμερικής. Αντίστοιχα και οι αποτυχίες!

Αλήθεια 1.

Το θεμελιώδες πρόβλημα της Ελλάδας είναι η απουσία ταυτότητας. Το ηγετικό κατεστημένο στη χώρα δεν έχει σχέση με τον Ελληνισμό, είναι αντιθέτως βαθύτατα

ανθελληνικό, όχι από επιλογή αλλά από αηδιαστική ανικανότητα. Ιδρύθηκε πιθηκίζοντας την «Ευρώπη», και συντηρήθηκε δοσιλογικά με στρατηγική την εθνική μειοδοσία. Η στενότερη σύνδεση της χώρας με την Ευρώπη κατά την Μεταπολίτευση ανέδειξε την εγγενή, απύθμενη ανεπάρκειά του σε ένα κρεσέντο αποτυχίας. Η παρούσα κρίση το αναγκάζει να βγεί στο φως και να φανερώσει την καλοκρυμμένη, σκοταδιστική φύση του. Είναι καθεστώς κατοχής και οι «elites» της χώρας σαβούρα για τα απόβλητα της ιστορίας. Και τι να πούμε «ευπρεπώς» για το άθλιο σκυλί του πιθήκου του ξένου, τα κύρια Ελληνικά ΜΜΕ;!

Πρόγνωση 1.

Το Καθεστώς πλέον έχει περάσει το σημείο μη επιστροφής στην οδό της απώλειας. Ευρίσκεται σε κατάσταση τρόμου και πανικού. Η Επανάσταση της Κοινωνίας εναντίον του ευρίσκεται σε εξέλιξη. Ο Θεός το μωραίνει να μην εξαφανίζεται εκούσια. Είεν.

Αλήθεια 2.

Το Καθεστώς στην Ελλάδα είναι ξένο προς τη χώρα και αλλότριο προς τον πολιτισμό της. Είναι οθνείο και εγκάθετο. Μεταξύ αυτού και της Κοινωνίας μας των Δημιουργών υπάρχει χάσμα και αντιδιαμετρικά συμφέροντα. Το Καθεστώς της Χώρας παρασιτεύει στην κοινωνία. Η αηδής «ικανότητά» του μέχρι εσχάτων συνίστατο στη διαμεσολάβηση μεταξύ της Κοινωνίας και των Ξένων. Επρόκειτο για μια καπατσοσύνη κουτοπονηριάς. Για τις δυσπραγίες και καταστροφές που προκαλούσε στη χώρα η ανεπροκοπιά του έλεγε σε μας ότι φταίνε οι έξω και στους έξω ότι φταίμε εμείς. Ταυτόχρονα ήταν ταπεινωτικά δουλικό προς πάντες τους Έξω. Ασπόνδυλο. Πραγματικό στήριγμα στην κοινωνία ποτέ δεν είχε, όπως αποδεικνύει και εμπειρικά η πολυτάραχη νεοελληνική πολιτική ιστορία. Τώρα έχει απωλέσει κάθε αξιοπιστία και στις ισχυρές δυνάμεις έξω, και δεν είναι ωφέλιμο σε καμιά από αυτές. Αντιθέτως είναι βάρος και βλάβη για κάθε δυναμικό συνδυασμό των ιστορικών εξελίξεων του παρόντος. Προσφέρεται πορνικά στους πάντες και όλοι το σιχαίνονται και το αποπτύουν. Το προσβάλλουν, το γελοιοποιούν, το εξευτελίζουν επί τούτου και δημόσια. Δεν το σπρώχνουν να αλλάξει πολιτική. Ξέρουν όπως και εμείς ότι είναι ανίκανο να αλλάξει ριζικά, αφού άλλωστε τίποτε δεν απαρνείται τον εαυτό του. Οι πίθηκοι των ξένων δεν μπορούν να εκφράσουν πειστικά τα συμφέροντά μας. Αλλά ούτε και τα δικά τους, των ξένων! Το Καθεστώς είναι παντελώς άχρηστο.

Πρόγνωση 2.

Οι Ξένοι μας βοηθάνε να απαλλαγούμε από το Καθεστώς. Όπως έκαναν με τα παραλυτικά Καθεστώτα της Αιγύπτου, της Λιβύης, τώρα της Συρίας, και έπεται συνέχεια. Εξαρτάται από εμάς πλέον να αξιοποιήσουμε αυτήν την έξωθεν αρωγή για να κάνουμε την απόλυτη Νέα Μεγάλη Αρχή, για να τελεσφορήσει επιτέλους η αείποτε απαιτούμενη και προσδωκόμενη Ελληνική Επανάσταση και όχι η ΝεοΕλληνική υποτακτική συμφορά.

Αλήθεια 3.

Ο Ελληνισμός και η Ευρώπη δεν είναι οργανικά μέρη του ίδιου πολιτιστικού κόσμου. Ο έρως του Γερμανικού προς το Κλασσικό είναι ατελέσφορος, ανεκπλήρωτος και μάταιος. Αντιθέτως σειρά από περιφερειακά φαινόμενα (Ορθοδοξία, Βυζάντιο, Οθωμανική Αυτοκρατορία) είναι ενσωματωμένα στο πεδίο του Ελληνισμού.

Πρόγνωση 3.

Ο Εξευρωπαϊσμός της Ελλάδας και της μείζονος οικείας περιφέρειας απέτυχε στον Μεσαίωνα. Παρά την προδοσία των ηγετικών ομάδων και τότε και παρά τον εκβιασμό της

καταστροφής, η κοινωνία και ο χώρος μας προτίμησε την Οθωμανική από την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση ακόμη και την έσχατη στιγμή. Και μετά από αιώνες πάλι παρά την Βαυαρική Αντιβασιλεία, παρά την απόπειρα στησίματος ενός «ευρωπαϊκού» Κράτους και παρά το οικτρό αποτέλεσμα της προσπάθειας αυτής, το Κράτος τύπου Κωλέττη, παρά την πιθηκίζουσα και ξενόδουλη ηγεσία της χώρας τα τελευταία 180 χρόνια, η κοινωνία δεν εξευρωπαϊσθηκε. Δεν θα υποταχθεί και τώρα ούτε στο Δ' Ράιχ, ούτε στις γελοιότητες μιας Ευρωπαϊκής Διακυβέρνησης, παρά το Καθεστώς Κατοχής.

Αλήθεια 4.

Άσχετα από το τι πιστεύουν στ' αλήθεια οι Φράγκοι (Ανατολικοί και Δυτικοί, πέραν και εντεύθεν του Ρήνου, Γερμανοί και Γάλλοι) ως προς το εάν θα «ενώσουν» επιτέλους την «Ευρώπη» υπό Φραγκική Ηγεμονία, η ουσία είναι ότι δεν θα επιτύχουν σε κατάσταση εξασθένησης και αδυναμίας αυτό που δεν επέτυχαν υπό συνθήκες ισχύος ο Καρλομάγνος, οι Μεγάλοι της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους, ο Μέγας Ναπολέων, ο Κάιζερ και ο Χίτλερ. Οι Ευρωπαίοι πάσχουν από οξεία ιδεοληψία – παρακμιακή έκφραση του Ευρωπαϊκού Υποκειμενισμού.

Πρόγνωση 4.

Η Ευρωζώνη θα διαλυθεί και η Ευρωπαϊκή Ένωση θα ανασωματοωθεί και συγχωνευθεί στην Παγκόσμια Αμερικανική Ηγεμονία με ή χωρίς τον ενδιάμεσο σταθμό μιας σθεναρότερης Ευρωπαϊκής ομάδας με όμοιες οικονομικές διαρθρώσεις που να αποτελεί ένα optimum νομισματικό πεδίο περί τη Γερμανία. Ο συσχετισμός των περιφερειών του Παγκόσμιου Συστήματος θα εξελισσεται εις βάρος της «Ευρώπης» όπως το κάνει τα τελευταία 100 χρόνια. (Είναι μια μη κυκλική ροπή).

Αλήθεια 5.

Οι ΗΠΑ συμβαίνει να έχουν τις κρίσιμες αυτές κοσμοϊστορικές στιγμές μια βαρύτατα ανεπαρκή πολιτική Ηγεσία. Η διακυβέρνηση Obama υπερβαίνει σε αναποτελεσματικότητα ακόμη και την προεδρία Carter. Το σπουδαιότερο είναι η αναντιστοιχία της πολιτικής Obama προς την Αμερικανική Συνολική Στρατηγική (οικονομική, γεωπολιτική και πολιτιστική) που επιβάλλει η ηγεμονική θέση και καθοδηγητικός ρόλος των ΗΠΑ ως φορέως του Ανύσματος της Ιστορίας στην Εποχή μας και ως Άξονος σταθεροποίησης του παγκοσμιοποιημένου συστήματος.

Πρόγνωση 5.

Η επόμενη κυβέρνηση των ΗΠΑ θα κινείται κοντά στον σκληρό πυρήνα της στρατηγικής ισχύος που ταιριάζει στην Παγκόσμια Αμερικανική Ηγεμονία. Το ίδιο το Παγκόσμιο Σύστημα, με προεξάρχοντα τα ανερχόμενα στους συσχετισμούς ισχύος περιφερειακά κέντρα (όπως η Κίνα), ζητεί την άσκηση αποφασιστικής Ηγεμονικής (δηλαδή ουσιαδώς σταθεροποιητικής) πολιτικής από τις ΗΠΑ. Αυτοί που κερδίζουν από την Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία είναι πιο πολλοί, πιο άξιοι και πιο δυναμικοί από αυτούς που χάνουν.

Μέρος Β

Το Φυσικό Σύστημα στην Οικονομία: Η Ελεύθερη Αγορά και οι Παραφθορές της

Αλήθεια 6.

Υπάρχει ένα και μόνο ένα πραγματικό Σύστημα Οικονομίας, διαχρονικά και καθολικά – αυτό της Ελεύθερης Αγοράς. Ο Κομμουνισμός είναι μια εναλλακτική ουτοπία. Ο Σοσιαλισμός είναι αντιθέτως μια διαστροφή του Καπιταλισμού.

Το Σύστημα της Ελεύθερης Οικονομίας, ως ένα αυτορρυθμιζόμενο φυσικό σύστημα, συνδυάζει μέγιστη αποτελεσματικότητα με ουσιαστική δικαιοσύνη. Η ελεύθερη αγορά εξασφαλίζει ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων. Όταν οι θεσμικές παρεμβάσεις στο φυσικό σύστημα της οικονομίας της αγοράς δημιουργήσουν αγκυλώσεις στις ελεύθερες ροές του συστήματος, με συνέπεια κακές κατανομές ρόλων και πόρων, και συνεπαγόμενη δομική δυσλειτουργία του, τότε οι κυκλικές κρίσεις διορθώνουν τη συστημική δυσδιάρθρωσή του. Οι κρίσεις του Καπιταλισμού δεν είναι σημάδια κατάρρευσής του αλλά έμπρακτη απόδειξη της υγείας και ρώμης του. Αν αφεθούν να επιτελέσουν το έργο τους απερίσπαστες προκαλούν ανακατανομή ρόλων και πόρων διαλύοντας τους νοσηρούς κακοήθεις όγκους του συστήματος. Ο καρκίνος της οικονομίας είναι οι πληθωριστικές φούσκες. Και η αιτία του είναι μια και μοναδική: δυσανάλογα μεγάλη χρηματοπιστωτική επιφάνεια (πολύ χρήμα, εύκολο χρήμα, φθηνό χρήμα) σε σχέση προς την πραγματική οικονομία. Η καπιταλιστική κρίση καταστρέφει περίσσεια χρηματοπιστωτικών μέσων. Και μέσω αυτού προκαλεί τη μόνη ταυτόχρονα ρεαλιστική, ορθολογική και απόλυτα δίκαιη ανακατανομή πλούτου – πλήρως αντικειμενική και, πέρα από οποιαδήποτε πολιτική παρέμβαση και διεφθαρμένη σκοπιμότητα. Αυτήν την αντικειμενική αναδιανομή ρόλων και πόρων αποδέχεται και προσμένει η κοινωνία των δημιουργών, ενώ αντιστέκεται σε κάθε κρατικά σχεδιασμένη (και άρα αναγκαστικά μονομερή και διαπλεκόμενη) κατανομή. Και η ιστορία αποδεικνύει γεγονυία τη φωνή του λόγου το ασφαλές.

Η ηθική του καπιταλισμού έγκειται στον ανελέητο πραγματισμό του. Όσο πιο σκληρός και στυγνός είναι ο Καπιταλισμός τόσο πιο δίκαιος και αποτελεσματικός είναι. Στο πραγματικά ελεύθερο σύστημα, κέρδος και ζημία ακολουθούν τη σωστή και λάθος επιλογή αντίστοιχα, με την αδυσώπητη αναγκαιότητα ενός φυσικού νόμου – της κοσμικής τάξης. Κάθε παρέμβαση που ανταμείβει το λάθος (ή μειώνει την αυτόματη ζημία του) και ζημιώνει το σωστό (ή ελαττώνει το φυσικό κέρδος του) δεν είναι απλώς ανήθικη: είναι και ανορθολογική, δηλαδή ρίχνει με πολλαπλούς τρόπους το επίπεδο λειτουργίας του συστήματος. Κατά την φύση των πραγμάτων, κάθε Σοσιαλισμός, ακόμη κάθε καλοπροαίρετος προστατευτικός παρεμβατισμός ή διορθωτικός κρατικός κατευθυντισμός, είναι βαθειά ανήθικος και αναποτελεσματικός. Δημιουργεί νοσηρό κεφάλαιο, ενισχύει

παγιωμένα συμφέροντα διαπλοκής, καλλιεργεί αναξιοκρατία, εμποδώνει ένα διεφθαρμένο και μονολιθικό status quo.

Με λίγα, απλά και σταράτα λόγια, δεν θέλουμε λιγότερη ελευθερία και περισσότερο πολιτικό κατευθυντισμό, αλλά περισσότερη ελευθερία και λιγότερο έλεγχο. Δεν χρειαζόμαστε λιγότερο και διευθυνόμενο αλλά περισσότερο και καθαρότερο καπιταλισμό – για να έχουμε συγχρόνως μεγαλύτερο οικονομικό αποτέλεσμα και δικαιότερη κοινωνική κατανομή ρόλων και πόρων. Οι δημιουργοί θέλουμε ελευθερία – και ένα ουδέτερο πλαίσιο ίσων ευκαιριών για την ανάδειξη της ικανότητας, της αξίας, της αρχαιοελληνικής «αριστείας».

Πρόγνωση 6.

Το Ευρωπαϊκό Πνεύμα ήταν αφύσικο και υποκειμενιστικό. Δημιούργησε ένα τερατώδες, πατερναλιστικό, ιδεοληπτικό, παρεμβατικό και κατευθυντικό Κράτος, ίσα με τον Θεό. Ο 20ος αιώνας ήταν η *reductio ad absurdum* του Ευρωπαϊκού Πνεύματος - ένα παρά-λογο που οδήγησε τον άνθρωπο σε πρωτοφανές στην ιστορία *crescendo* οδύνης και απανθρωπιάς. Η οικονομική πολιτική μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ιδίως μετά το 1930, ήταν ένας οικονομικός υπαρξισμός. Ο 21ος αιώνας επαναφέρεται σε ένα κλασσικό, φυσικό σύστημα ελευθερίας μέσω των αγορών και των ελεύθερων ροών τους. Η Αμερική ηγείται της επαναφοράς στη φύση της πραγματικότητας. Ο πολιτιστικός κλασσικισμός θα ακολουθήσει τον οικονομικό και στρατηγικό κλασσικισμό. Το μέλλον ανήκει στην Αμερικανική ιδιαιτερότητα και στο Προφανές Πεπρωμένο της. Και στις ανερχόμενες την κλίμακα της ιστορίας Δυνάμεις στις αναπτυσσόμενες περιφέρειες του παγκόσμιου συστήματος. Η Ευρώπη βυθίζεται στο Μουσείο της Ιστορίας. Στο μέλλον θα είναι μια ενδιαφέρουσα ταμπέλα όπως π.χ. η Αρχαία Αίγυπτος. Αλλά ο Ελληνισμός ζει και θα ζει αιώνια γιατί το Κλασσικό είναι ο Λόγος του Όντος.

Μέρος Γ

**Ο Γνήσιος και ο Ανήθικος Καπιταλισμός:
Ο Καπιταλισμός της Ελευθερίας
και ο Καπιταλισμός του Status Quo**

Αλήθεια 7.

Τέσσερις είναι οι γενικές κατηγορίες των παραγόντων της οικονομικής δραστηριότητας: Γνώση, Κεφάλαιο, Εργασία και Φυσικό περιβάλλον (η γη και τα μέρη της, οι πρώτιστες ύλες και ενέργειες). Το σύστημα της ελεύθερης αγοράς, ως το μόνο φυσικό σύστημα, αποδίδει αυτόματα και αυτορυθμιζόμενα τον οικείο ρόλο και σημασία σε κάθε μια κατηγορία κατά τη φυσική τάξη των πραγμάτων, κατά το νόμο του Όντος. Γι' αυτό και ο όρος Καπιταλισμός = Κεφαλαιοκρατία είναι αδόκιμος για να εκφράσει το Ελεύθερο Σύστημα. Εκτός εάν εννοούμε με Καπιταλισμό την ανάδυση του ρευστού, χρηματικού Κεφαλαίου ως καίριου οικονομικού παράγοντα από έναν πρωτόγονο κόσμο Γαιοκτημοσύνης και Εργασίας. Αλλά αυτό έγινε ήδη, π.χ. το 600 π.Χ. στην αρχαϊκή Αθήνα και το 700 π.Χ. στην αρχαϊκή Ιωνία.

Από το άλλο μέρος, στον Καπιταλισμό με αυτήν την έννοια, δηλαδή στο πλήρες σύστημα της ελεύθερης αγοράς, ο ανταγωνισμός του κεφαλαίου είναι οξύτερος από κάθε άλλον ανταγωνισμό, όπως είναι ο αγώνας αριστείας στη γνώση και η ελαστικότητα της εργασίας. Η απόλυτη ρευστότητα του χρήματος θέλει ανεμπόδιστη κυκλοφορία, και άρα μέγιστη κινητικότητα και άρα ανελέητο ανταγωνισμό. Η συγκέντρωση του κεφαλαίου δεν μπορεί να γίνεται με τεχνητή αναχαίτιση της ελευθερίας των ροών, αλλά πρέπει να είναι το ανεπηρέαστο αποτέλεσμα λειτουργικής ανάγκης των ροών στο ελεύθερο σύστημα. Και τέτοιες συγκεντρώσεις πρέπει να ευρίσκονται συνεχώς υπό την αίρεση διάλυσης και ανασυγκρότησης. Πολιτική προστασία μεγάλων συγκεντρώσεων κεφαλαίου όχι μόνο δεν ανήκει στη φύση του αληθινού Καπιταλισμού, αλλά συνιστά τον θάνατό του – όπως ακριβώς η πολιτική προστασία της μεγάλης γαιοκτημοσύνης προκάλεσε στην ιστορία την καταστροφή αγροτικών οικονομιών που βασιζόνταν στην έγγειο ιδιοκτησία, ιδιωτική, εκκλησιαστική ή κρατική. Όπως πάντα με τις διευθυνόμενες προστασίες, εκτός από αντιπαραγωγική, η πολιτική προστασία του κεφαλαίου είναι και άδικη. Συνιστά μια ανήθικη (δηλαδή τεχνητή!) εκμετάλλευση της γνώσης, της εργασίας και του φυσικού περιβάλλοντος. Εάν αυτός ήταν ο Καπιταλισμός, ο Μαρξισμός θα είχε δίκιο. Αλλά αυτός δεν είναι ο γνήσιος και αδρός καπιταλισμός, είναι ο καπιταλισμός «του status quo». Και αυτό είναι ο ενταφιασμός της ελευθερίας και των αγορών.

Και έτσι Καπιταλισμός του status quo και Σοσιαλισμός πάνε χέρι-χέρι. Προστατεύουν και οι δύο, με διαφορετικές αναλογίες κάθε φορά, κεφάλαιο και εργασία. Χρειάζεται απαγκίστρωση από αμφότερα τα δολώματα, απεγκλωβισμός από αμφότερα τα δεσμά. Πραγματική απελευθέρωση.

Πρόγνωση 7.

Απελευθέρωση εργασίας χωρίς απελευθέρωση κεφαλαίου δεν νοείται στο σύστημα της πραγματικά ελεύθερης οικονομίας. Οι τράπεζες και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα πρέπει να μπορούν να πτωχεύουν εάν κάνουν σφάλματα στη διαχείριση κινδύνου, όπως κάθε επιχείρηση αν κάνει λάθος στην παραγωγική της προσφορά. Το ίδιο πρέπει να μπορούν να πτωχεύουν και τα κράτη. Ο γνήσιος καπιταλισμός δεν έχει ιερές αγελάδες. Το ξαναλέω, η αναληψία του είναι η ηθική του.

Το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει προς τη ριζική απελευθέρωση της ανθρωπίνης κατάστασης. Οι αγορές και το κεφάλαιο ασκούν καταλυτική δράση προς αυτή την κατεύθυνση. Η παγκοσμιοποίηση των αγορών έχει δημιουργήσει ένα αναρχικό σύστημα τεράστιου όγκου διασυνδεδεμένων ροών, προεξεχόντως χρήματος, σε ένα πολυσύνθετο πλέγμα. Κανένα κράτος και καμιά πολιτική εξουσία, και καμιά συνεργασία πολιτικών εξουσιών, δεν μπορεί να αναστρέψει τη νέα κατάσταση. Κάθε απόπειρα παρεμβατικού ελέγχου θα προκαλούσε ανεπανόρθωτες ζημιές στην ιστορική εξέλιξη, και ο άνθρωπος δεν θα το ανεχόταν αυτό. Η

κατάρρευση χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων που έκαναν λάθος επενδυτικές επιλογές είναι απαραίτητη και αναγκαία στην υγεία του καπιταλισμού. Το ίδιο και η χρεωκοπία κρατών με ανίκανες ηγεσίες.

Υπάρχει ένας θλιβερός εναγκαλισμός σφαλερών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και ανίκανων πολιτικών εξουσιών. Διότι όντως τα τραπεζικά αυτά ιδρύματα εξόκειλαν λόγω των οικονομικών «εγγυήσεων» που οι πολιτικές εξουσίες παρείχαν με διάφορους τρόπους, και κυρίως με την πολιτική του εύκολου χρήματος που επέβαλαν στις κεντρικές τράπεζές τους. Και το πρόβλημα των δυο αυτών εταίρων στην άσεμνη συνουσία τους είναι το πώς θα καταμεριστούν οι ζημιές από τη βλακεία τους. Είναι κωμικό να τους βλέπεις πώς συστρέφονται για να βρουν μια κοινά αποδεκτή λύση. Και όσο συστρέφονται τόσο βυθίζονται βαθύτερα στην κρίση. Το Χρήμα είναι το σκληρότερο πράγμα στον κόσμο, μετά το Πνεύμα - σαν το Ον.

Μέρος Δ

Η Οικονομική Μεγακρίση και η Ευρωζωνική Απάτη: ο Ολέθριος Ρόλος του Κρατικού Παρεμβατισμού και της Ευρωπαϊκής τεχνητότητας

Αλήθεια 8

Η παρούσα Παγκόσμια Οικονομική Μεγακρίση δεν είναι αποτέλεσμα των νόμων της ελεύθερης αγοράς αλλά αντιθέτως άμεση συνέπεια της κρατικής παρέμβασης στις αγορές που χαρακτήριζε βασικά τη θεωρία (βάρβαρος Κεϋνσιανισμός) και πράξη (εγκατάλειψη του Κανόνα Χρυσού, εγκατάλειψη των ελεύθερων νομισματικών ισοτιμιών, πολιτικές παρεμβάσεις και κατευθύνσεις της οικονομίας μέσω «τόνωσης» της ζήτησης και των επενδύσεων δια της παροχής φθηνού, εύκολου, πολλού χρήματος) του 20ου αιώνα ιδίως μετά το 1930. Η Μεγακρίση δεν οφείλεται στον καθαρό καπιταλισμό, αλλά στον φτιασιδωμένο καπιταλισμό του status quo. Ο ψευδοκαπιταλισμός του status quo είναι και αναποτελεσματικός και άδικος. (Σε αυτόν τον «Καπιταλισμό», όχι τον γνήσιο, θα μπορούσε να αναφέρεται ο Μαρξισμός). Αυτός ο βαρβαρικός ψευδοκαπιταλισμός, ένα ψευδομόρφωμα, μετέτρεψε ένα κυκλικό φαινόμενο (την περιοδική διορθωτική κρίση ενός φυσικού και ελεύθερου συστήματος) σε δομική και συστημική κρίση. Κανένας τραπεζίτης δεν θα ρίσκαρε την τερατώδη ασυμμετρία χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας που είναι ο πυρήνας της Μεγακρίσης – χωρίς τις «εγγυήσεις» της πολιτικής εξουσίας ως Κράτους. Αυτές οι «εγγυήσεις» του θεοποιημένου, απολυταρχικού Ευρωπαϊκού Κράτους, είναι σαν τη Διαθήκη του Θεού με τον Άνθρωπο – ένα ιερό σύμβολο της παντοδυναμίας του Κράτους. Αυτό τώρα τσακίζεται στα τάρταρα της ιστορίας και οι δημιουργοί αναπνέουμε

ελεύθερα.

Πρόγνωση 8.

Η ανεπαρκής Κυβέρνηση Obama στις ΗΠΑ προσπάθησε να αντιμετωπίσει την κρίση με ενέσεις που δυναμώνουν την αιτία της. Περισσότερες «εγγυήσεις», περισσότερο χρήμα. Αλλά το πρόβλημα δεν ήταν έλλειψη ρευστότητας στην πραγματική οικονομία, αλλά περίσσεια χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Γι' αυτό οι παρεμβάσεις της πολιτικής Obama και του ανεκδιήγητου Κεϋνσιανού Bernanke δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να επιδεινώνουν την κατάσταση. Απλώς η Αμερική έχει την πολυτέλεια τα οικονομικά λάθη της να τα απορροφά το παγκόσμιο σύστημα και ιδίως οι ανερχόμενες οικονομίες, οι οποίες στηρίζουν τον σταθεροποιητικό ρόλο των ΗΠΑ ως άξονος του Παγκόσμιου Συστήματος. Η επόμενη Αμερικανική Διακυβέρνηση θα αντιστρέψει την καταστροφική πολιτική Obama, επικεντρώνοντας τη δράση της στη ριζική μείωση του χρέους (μιας ιδιαίτερα επικίνδυνης μορφής της χρηματοπιστωτικής φούσκας δηλαδή) με δημοσιονομική υπευθυνότητα, βάσει δυο αρχών: α) Φορολογική σεισάχθεια και άρα ουσιαστική τόνωση της πραγματικής οικονομίας και β) Νομισματικός ορθολογισμός, περιορισμός της ποσότητας χρήματος σε αναλογία προς την πραγματική οικονομία.

Αλήθεια 9.

Η δημιουργία της Ευρωζώνης είναι ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα ανοησίας και ταυτόχρονα μια από τις μεγαλύτερες απάτες στην Ιστορία. Είναι προφανές ότι η Ευρωζώνη ούτε καν απάρτιζε ούτε απαρτίζει ούτε θα απαρτίσει ένα optimum οικονομικό πεδίο. Και φυσικά δεν είχε, δεν έχει και δεν θα έχει την οποιαδήποτε πιθανότητα να γίνει ένα ομοσπονδιακό κράτος, όπως εξήγησα παραπάνω. Στην περίπτωση της Ευρωζώνης θυσιάστηκε η οικονομική, γεωπολιτική και ιστορική λογική στον βωμό μιας άθλιας ιδεοληψίας ορισμένων Ευρωπαϊκών elites, που χρησιμοποιήθηκε για την εξυπηρέτηση συγκεκριμένων συμφερόντων. Φυσικά δεν υπήρξε εξαπάτηση εκ μέρους των προκαθορισμένων κερδισμένων του σκανδάλου, αλλά μαθηματική αναγκαιότητα. Το σκάνδαλο και η απάτη λειτούργησαν αλλιώς. Ο νούν προνοείτω είναι η μεγάλη προστακτική της Ιστορίας.

Αντικειμενικά υπάρχουν δυο μόνον τύποι νομισματικής ταύτισης. 1) Κυρίως νομισματική ένωση, δηλαδή ενιαίο νόμισμα μιας χώρας, ενός ενιαίου χώρου πολιτικής ολοκλήρωσης. 2) Νομισματική σύνδεση μιας ή περισσοτέρων χωρών προς το νόμισμα μιας χώρας για συγκεκριμένο λόγο, π.χ. τη σταθεροποίηση μιας ασταθούς νομισματικής κατάστασης στη συνδεόμενη χώρα ή συνήλωση προς το παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα.

Η Ευρωζώνη είναι ένα φανταστικό υβρίδιο μεταξύ των δύο. Αποκαλυπτικό φανταστικό φαινόμενο είναι και η συζήτηση περί ενιαίας οικονομικής διακυβέρνησης χωρίς πολιτική ολοκλήρωση. Το Ευρωζωνικό φάσμα είναι σχιζοφρενικό μεταξύ (1) και (2). Πιεζόμενη η Ευρωζώνη παλινδρομεί μεταξύ της αρχικής συστατικής αρχής της να είναι παραλλαγή του (2) και της ιδεοληψίας να είναι σαν το (1). Με αρχική συστατική αρχή εννοώ την ιδέα να είναι το Ευρώ και να συμπεριφέρεται όπως το πρώην Γερμανικό Μάρκο. (Μόνο έτσι πείστηκαν οι σοβαροί Γερμανοί να συναινέσουν.) Γι' αυτό η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα επέμενε στη σκληρότητα του Ευρώ και στον αυστηρό προσδιορισμό της ποσότητάς του. Και γι' αυτό υπήρχε ειδική ρήτρα στη Συνθήκη της Λισαβόνας ότι η νομισματική ένωση δεν θα λειτουργήσει ως οικονομική ένωση και ότι ασφαλώς δεν αποτελεί ένωση μεταφοράς κεφαλαίων. Έτσι αποκλειόταν η διάσωση υπερχρεωμένων χωρών.

Η ΜεγάΚρίση προκάλεσε όμως παράλογα μια μετάλλαξη. Υπό την ατυχή προεδρία Obama,

την πολιτικά εντεταλμένη νομισματική πολιτική Bernanke, και το Γαλλικό δίδυμο Strauss-Kahn και Trichet στο ΔΝΤ και ΕΚΤ αντίστοιχα, η ΜεγαΚρίση βασικά αντιμετωπίστηκε με τις βαρβαρικές Κεϋνσιανές αρχές, επιδεινώνοντας έτσι την κατάσταση. Οι οίκοι αξιολόγησης, εκφράζοντας το πνεύμα των αγορών και τις κλασσικές οικονομικές αρχές, απέμειναν οι μόνοι φάροι οικονομικού ορθολογικού απέναντι στο σκοτάδι ανόητων και αντικοινωνικών παρεμβάσεων των πολιτικών εξουσιών και των εξαρτηματικών τους κεντρικών τραπεζιτών. Ειδικά στην ΕΚΤ ο αγώνας νομισματικού ορθολογισμού και πολιτικού βαρβαρισμού εκδηλώθηκε με ρήξη. Η παραίτηση του Weber από την προαποφασισμένη διαδοχή στην ηγεσία της ΕΚΤ, εν συνεχεία η παραίτηση του Stark και η δράση του νέου προέδρου της Bundesbank (θεματοφύλακος των υγιών νομισματικών αρχών) δείχνουν το βάθος της διαπάλης.

Οι υγιείς νομισματικές αρχές φυσικά κερδίζουν τον πόλεμο. Ο Strauss-Kahn είναι ήδη αξιόμιπτο παρελθόν. Η Lagarde είναι άχρωμη μεταβατική δικλείδα προς τον επόμενο πρόεδρο του ΔΝΤ, που θα σηματοδοτεί την απομάκρυνση του αμφιλεγόμενου Ιδρύματος από τις αναχρονιστικές θεωρίες και μεθόδους του 20ου αιώνα. Ο Trichet φεύγει και η διαδοχή σημαίνει ισχυρότερη επικράτηση της λογικής της Γερμανικής Κεντρικής Τράπεζας. Ο Bernanke θα αποχωρήσει σύντομα, και η μνήμη του θα αμαυρωθεί από την αποτυχία του να κατανοήσει την φύση της κρίσης και να την αντιμετωπίσει.

Πρόγνωση 9.

Με τη ΜεγαΚρίση η ανοησία της Ευρωζώνης βγήκε σαν ακαθαρσία στην επιφάνεια. Η αντικειμενική διαφορά συμφερόντων μεταξύ των κρατών-μελών, εκφραζόμενη ποικιλοτρόπως στα θεσμικά όργανα της Νομισματικής Ένωσης και της ΕΕ, προκαλεί φυγόκεντρες ροπές διαλυτικές του σαθρού οικοδομήματος. Η οικονομική λογική οδηγεί αδήριτα στη διάσπαση της τεχνητής νομισματικής ενότητας. Μεσοπρόθεσμα ένας σκληρός πυρήνας κρατών περί τη Γερμανία πιθανόν να συνεχίσει να λειτουργεί ως σκληρή νομισματική ένωση τύπου (2). Μακροπρόθεσμα και όσο η Αμερικανική Ηγεμονία θα μετασχηματίζεται προς «Αυτοκρατορία» κατά το Άνυσμα της Ιστορίας, (όσο δηλαδή οι ΗΠΑ θα παίζουν ενεργώτερα και αμεσώτερα τον πεπρωμένο ρόλο τους ως εστία του παγκόμιου συστήματος και άξονας της λειτουργίας του), όλα τα νομίσματα θα συντονίζονται προς το δολάριο και τελικά θα συμπέσουν προς αυτό, όπως και αν τότε ονομάζεται (!).

Μέρος Ε

Η Νέα Γιγαντομαχία, η Νέα Τάξη και η Νέα Ελληνική Επανάσταση

Αλήθεια 10.

Μια γιγαντομαχία ευρίσκεται σε εξέλιξη τώρα στην ιστορία. Από τη μια μεριά οι τερατώδεις

Γίγαντες της Τεχνητότητας. Από την άλλη οι Θεοί της Φυσικότητας. Η Γιγαντομαχία έχει πολιτιστική, οικονομική και γεωπολιτική διάσταση. Πολιτιστικά είναι ο αγώνας του Τευτονισμού προς τον Ελληνισμό. Οικονομικά είναι η πάλη του Κρατικού Γιγαντισμού με τις Αναρχικές Αγορές. Γεωπολιτικά είναι η μάχη του Παλαιού Κόσμου (της Ευρώπης) προς τον Νέο (την Αμερική).

Πρόγνωση 10.

Η γιγαντομαχία έχει κριθεί. Φυσικά θα νικήσουν και πάλι οι Θεοί, όχι τα Τέρατα, όπως στον αρχαίο συμβολικό μύθο.

Στο γεωπολιτικό πεδίο ο πόλεμος έχει ήδη λήξει. Η νέα τάξη (του Δία!), υπό το ηγεμονικό πεπρωμένο των ΗΠΑ, μεταμορφώνει ήδη τον κόσμο, και πολλές περιφέρειες δράττονται της ευκαιρίας και ανέρχονται ραγδαία την κλίμακα ισχύος. Η Ευρώπη χάνει συνεχώς στον παγκόσμιο συσχετισμό συνολικής ισχύος. Η σημερινή διαπάλη εντός της Ευρώπης σημαίνει κατά βάθος ότι ο σκληρός πυρήνας της, προεξαρχούσης της Γερμανίας, δεν θέλει πια να συμμετάσχει στη συνεχιζόμενη καθίζηση. Το «όλοι μαζί καλύτερα» δεν λειτούργησε – και αν είχαν τον Λόγο του Όντος θα είχαν προβλέψει την αποτυχία του σχήματος. Η δυναμική ενός συνόλου ανάρμοστων μερών είναι μικρότερη από το άθροισμα της δυναμικής των μερών χωριστά. Όπως αντιθέτως, η δυναμική ενός καλώς συναρμοσμένου όλου είναι πολλαπλασιαστική. Η Γερμανία λοιπόν, με τους βουλούμενους και δυνάμενους της Ευρώπης, θα ακολουθήσει τη δική της πορεία άχρι τινός, υπό τους περιορισμούς της φύσης της και των παγκόσμιων συνθηκών. Η Βρετανία θα εξισορροπεί εσαεί εαυτήν και τους άλλους στην Ευρώπη, χωρίς να αφήνει ποτέ να αναδυθεί ισχυρή ενοποίηση. Η Ρωσία έχει χάσει τη ροή της Ιστορίας και επανέρχεται στα περιθώρια του κεντρικού συστήματος, όπου κατά βάση ανήκει. Και η Γαλλία θα υποβαθμίζεται συνεχώς στην πορεία που άρχισε από το 1815, και ακόμη πιο πριν από τον 18ο αιώνα.

Στο οικονομικό πεδίο η Γιγαντομαχία ευρίσκεται εν εξελίξει, αλλά στα τελευταία στάδια της. Οι αγορές επιβάλλονται και τα κράτη θα επανέλθουν στον φυσικό ρόλο τους, που τόσες φορές έχω εξηγήσει, μετά τον τερατώδη ευρωπαϊκό γιγαντισμό τους.

Πολιτιστικά έχουμε πολύ δρόμο να κάνουμε μέχρι την πλήρη ανάδυση του Νέου Κλασικισμού. Τα πολιτιστικά φαινόμενα δείχνουν πρώτα απ' όλες τις ενέργειες τη διάλυση του παλαιού ιστορικού συστήματος, και τελευταία τη διατράνωση του καινούργιου. Γιατί το Πνεύμα πνέει πρώτο για καταστροφή και δημιουργία, αλλά το άνθος του ωριμάζει τελευταίο με την πολιτιστική ακμή του νέου.

Αλήθεια 10+1.

Και κλείνω όπου άρχισα κινούμενος κλασσικά σε κύκλο: στην Ελλάδα. Στην ιστορική Γιγαντομαχία η χώρα και η κοινωνία των Δημιουργών είναι με το μέρος των Θεών της Νέας Τάξης, το καθεστώς της χώρας συντάσσεται πιθηκίσια με τις παρερχόμενες τερατογενέσεις των τεχνητών Γιγάντων. Η μάχη έχει κριθεί αφού και όλος ο πόλεμος έχει. Το Άνυσμα της Ιστορίας που δείχνει το μέλλον, εδράζεται στερεά στο κλασσικό. Οι αξίες της Νέας Τάξης είναι οι Κλασσικές αξίες. Και ο Λόγος του Όντος κοινός. «Η φύση και ο θεός της φύσης» εγγυώνται το αποτέλεσμα ήδη από και με τη διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας.

Πρόγνωση 10+1.

Το Καθεστώς της χώρας μπαίνει στον Άδη. Το σπρώχνουν οι ξένοι και το κλωτσάει η Κοινωνία των Δημιουργών. Οι Ξένοι του βάζουν ακατόρθωτους στόχους επίτηδες και το εξευτελίζουν προκλητικά και δημόσια, κλείνοντάς μας το μάτι! Θέρουν πόσο βαθειά το

περιφρονούμε οι δημιουργοί.

Για τη σωτηρία της χώρας υπάρχει λύση, όπως σε κάθε πραγματικό πρόβλημα. Ο κόσμος δεν είναι φτιαγμένος χωρίς νόημα, για τους σαλτιμπάγκους και τους καραγκιόζηδες. Ο κόσμος είναι από σοφία και για σοφία. Για τη σωτηρία της χώρας μια είναι η οδός, μια συντονισμένη, πολυδιάστατη, επαναστατική στρατηγική ανάταξης και αναγέννησης. Την έχω πολλές φορές περιγράψει στη βασική διάρθρωσή της. Γίνεται σιγά-σιγά, βαθμιαία και υπό την αφόρητη πίεση των εξωγενών εξελίξεων ενώ θα έπρεπε να γίνει απότομα, όλη μαζί και ενδογενώς, μπροστά από το κύμα της Ιστορίας.

Στο χέρι μας είναι να το κάνουμε αντί να το πάθουμε. Αυτό κάνει όλη τη διαφορά. Γιατί θα γίνει έτσι κι αλλιώς. *Fata nolentem trahunt, volentem ducunt*. Η πεπρωμένη τάξη θα ισχύσει ούτως ή άλλως. Αλλά το αποτέλεσμα του ενός ή του άλλου τρόπου έχει τεράστια διαφορά για το συγκεκριμένο υποκείμενο της ιστορίας κάθε φορά. Για μας είναι θέμα εθνικής ζωής και θανάτου. Για τον Κόσμο παγερά αδιάφορο.

19 Οκτωβρίου 2011

[Δημοσιεύθηκε σε συνέχειες στον "ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΚΗΡΥΚΑ" 25 - 30 Οκτωβρίου 2011]